SLADKÝ ŽIVOT

Maya Blakeová

Hříšná svatba

HARLEQUIN

Maya Blakeová

HŘÍŠNÁ SVATBA

Překlad

Břetislav Čenda

Milá čtenářko,

uvažoval jsem o jednom archetypu, který je docela často používán autorkami našich příběhů. Mužům-hrdinům je dovoleno všechno (například před tím, než potkají tu „pravou“, střídat partnerky na jednu noc jako ponožky), ženám je toho povoleno málo, skoro nic.

A docela mě pobavilo, jak nádherně tenhle problém vypíchli už staří Římané – pardon, dokonce už před nimi Řekové. V Odysseji, *tom slavném bestselleru z doby bronzové, Homér popisuje, jak k nymfě Kalypsó (což je mimochodem také bohyně) přichází posel bohů s požadavkem, aby propustila Odyssea, kterého si tam drží už sedm roků, protože se jí to s ním zkrátka líbí. A nymfa si hořce stěžuje. Že když se bohům-mužům zalíbí nějaká smrtelnice (zvlášť Zeus tím byl pověstný), prostě si s ní užívají. A ostatním bohům je po tom houby. Ale když se bohyně rozhodne si stejně tak užívat se smrtelníkem, hned je oheň… na Olympu. A bohyni nezbude než „sklapnout kufry“. Protože hodnotou ženy je nevinnost a cudnost.*

Nevím jak Vám, ale mně to přijde docela pokrytecké. A o to radši mám ty hrdinky, které si dokáží stát za svým a v tom světě jenom pro muže si své místo najít!

Téma se objevuje hned v několika příbězích, které Vám tenhle měsíc přináším, nebudu ale zastírat, že k napsání těchto řádků mě přivedlo jméno hlavního hrdiny příběhu Pro svobodu cokoliv – *Ares (což byl řecký bůh) – a jeho vyvolené Odessy (jejíž jméno určitě ne náhodou připomíná Odysseu).*

A když jsem už připomněl Odysseu, mám takovou perličku: Setkání Elsebet s Danilem na pláži v povídce Muž, který přišel z moře *je prakticky úplně stejné jako setkání Odyssea s princeznou Nausikáaou (fakt se to tak skloňuje!) na pobřeží ostrova Fajáků. Což mně umožňuje parafrázovat text jedné slavné české písně: Čtěte Homéra, tam to všechno je!*

S láskou
Váš Harlequin

Maya Blakeová

HŘÍŠNÁ SVATBA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Marriage Fit for a Sinner

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2015

Překlad:
Břetislav Čenda

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2015 by Maya Blake
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Hříšná svatba, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
CZ: harpercollins.cz | **FB:** @harpercollinscesko | **IG:** @harpercollinscz

ISBN: 978-83-291-3256-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3257-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3258-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Jedny platinové hodinky. Pár diamantových manžetových knoflíčků. Zlatý pečetní prsten. Šest set dvacet pět liber v hotovosti a… obsidiánová kreditní karta. Myslím, že je to všechno, pane. Stvrďte svým podpisem, prosím, že jsme vám vrátili všechny věci."

Zaccheo Giordano, skloněný nad skoro nečitelným formulářem, se rozhodl na pohrdavý úšklebek strážného nereagovat. Stejně tak nereagoval na závistivý výraz ve tváři toho muže, když mu pohled padl na elegantní stříbrnou limuzínu, která na něj čekala za třemi ploty opatřenými nahoře ostnatým drátem.

Vedle auta stál Romeo Brunetti, jeho pravá ruka a zároveň jediný člověk na světě, jehož by měl odvahu nazvat svým *přítelem*. Široce se usmíval a vůbec se nenechal vyvést z míry ozbrojeným strážným u vrat či pohledem na tuto poněkud deprimující část jihovýchodní Anglie.

Kdyby byl Zaccheo v přívětivější náladě, zřejmě by se rovněž usmál. Jenže on nebyl. Už dlouho. Přesněji řečeno čtrnáct měsíců, dva týdny, čtyři dny a devět hodin. Byl si jistý, že kdyby to bylo nutné, uměl by to spočítat i na vteřiny.

To ale po něm samozřejmě nikdo nechtěl. Navíc se dostal na svobodu dřív, protože mu z osmnáctiměsíčního trestu tři a půl měsíce odpustili *za dobré chování*.

Ve skutečnosti byl plný vzteku. Po celou tu dobu. I teď. Nedal to ale na sobě znát a své věci si strkal do kapes s naprosto kamennou tváří. Trojdílný oblek zakoupený

na Savile Row, v němž šel do vězení, byl cítit zatuchlinou, Zaccheo na to ale nedbal.

Věci a materiální stránka obecně jej nikdy příliš nezajímaly. Jeho snaha získat si uznání šla mnohem hlouběji. Nutkání dostat se výš a polepšit si se v něm hluboce zakořenilo ve chvíli, kdy si uvědomil realitu světa, do něhož se narodil. Světa, který byl nekonečnou přehlídkou ponížení, násilí a nenasytnosti. Světa, z něhož jeho zničený otec odešel už v pětatřiceti letech.

Zatímco kráčel spoře osvětlenou chodbou na svobodu, vzpomínky v něm ožívaly jedna za druhou. Měl co dělat, aby nějak zvládl ten obrovský pocit nespravedlnosti, který v něm po všechny ty dlouhé trýznivé měsíce pomalu bobtnal.

Když se za ním se zaduněním zavřely dveře, zastavil se a poprvé se nadechl vzduchu vonícího svobodou. Krátce se zaposlouchal do zpěvu ptáků, do tichého hukotu přicházejícího z nedaleké dálnice, jemuž tolikrát naslouchal během bezesných nocí ve své cele, a poté zamířil k mohutné, téměř pětimetrové bráně. O minutu později už byl venku.

„Rád tě zase vidím, Zaccheo," pronesl Romeo vážným a lehce zneklidněným hlasem, když jej uviděl zblízka.

Zaccheo si uvědomoval, že na něj asi není nejhezčí pohled. Poslední tři měsíce se neobtěžoval s holením či stříháním vlasů a co se dozvěděl pravdu ohledně svého uvěznění, tak ani moc nejedl. Dost času ale strávil ve vězeňské tělocvičně. Musel, protože se potřeboval nějak vybít. Jinak by ho totiž touha po odplatě zničila.

Znepokojení svého přítele mlčky přešel a zamířil k otevřeným dveřím auta.

„Přivezl jsi, o co jsem tě žádal?" zeptal se.

Romeo přikývl. „*Sì*. Všechny tři soubory jsou v notebooku."

Zaccheo se posadil na kožené sedadlo. Romeo se usadil vedle něj a oběma nalil skleničku grappy.

„*Salute*," zamumlal Romeo.

Zaccheo na to nic neřekl, jen si od něj vzal skleničku,

vypil její jantarově zbarvený obsah a nechal si obestřít smysly silou a plností té úžasné tekutiny.

Když pak naskočil motor a luxusní limuzína jej začala odvážet pryč od místa, jež se víc než na rok stalo jeho nedobrovolným domovem, sáhl Zaccheo po notebooku.

Když se na obrazovce objevilo logo Giordano Worldwide Inc., vzteky se mu rozechvěly prsty. Jeho životní dílo, které bylo téměř zničeno nenasytností a touhou po moci jiných. Bylo to hlavně Romeovou zásluhou, že společnost GWI nešla po jeho nespravedlivém odsouzení a uvěznění ke dnu. GWI nejenže přežila, ale – rovněž díky Romeovi – dokonce vzkvétala.

Což se o jeho osobní reputaci rozhodně říct nedalo.

Měl teď ale konečně volné ruce a mohl přimět všechny viníky zaplatit. Byl rozhodnutý nepolevit, dokud všichni lidé, kteří se pokusili zničit mu život, nebudou mít zničený ten svůj.

Odhodlaně otevřel první soubor.

Informace, které obsahoval, byly velmi podrobné, Zaccheo ale většinu z nich už znal. Po tři měsíce si nechával prověřovat své zdroje, některé dokonce opakovaně, aby zajistil, že naprosto každý údaj bude stoprocentně pravdivý.

Když spatřil první připojenou fotografii, zalapal po dechu.

Oscar Pennington III. Vzdálený příbuzný královské rodiny. Absolvent známé chlapecké internátní školy v Etonu. Značné zděděné bohatství, nyní již utracené. Prominentní postavení. Chamtivý. Bez zábran. Jeho mizející majetek obdržel tak potřebnou finanční injekci přesně před čtrnácti měsíci a dvěma týdny, kdy se stal výhradním vlastníkem jedné z nejznámějších londýnských budov – Jehly.

Zaccheo potlačil vzteklé zavrčení, které se mu málem vydralo z úst, několikrát se zhluboka nadechl, a když se uklidnil, začal procházet stránky dokumentující, jak Pennington svůj úspěch oslavuje pořádáním skvostných večírků a turnajů v pólu. Na jednom snímku byl zachycen, jak se směje spolu s jedním ze svých dvou potomků.

Sophie Penningtonová. Celé vzdělání pouze soukromého charakteru. Klasicky krásná. Lamačka srdcí a ničitelka mužské sebedůvěry. Jednoznačně prokázala, že jejím záměrem je být naprosto přesnou kopií svého otce.

Zavřel její soubor a otevřel ten poslední.

Eva Penningtonová.

Tentokrát se mu zavrčení potlačit nepodařilo.

Na ramena jí ve vlnách spadaly husté vlasy v barvě karamelu. Tmavé řasy a obočí jí lemovaly mechově zelené oči, zvýrazněné černou linkou. Když se do nich poprvé zadíval, zapůsobily na něj tak silně, že mu to v té chvíli skoro až nebylo milé. Stejný dopad na něj měl pohled na její plné rty. Na fotografii jí byla vidět jen hlava a ramena, neměl ale problém vybavit si zbytek jejího drobného, ale nádherně tvarovaného těla. I když nenáviděla boty s vysokými podpatky, chodila v nich skoro pořád, aby vypadala alespoň o trochu vyšší.

Stejně jako Evino tělo si ale vybavoval i její podlou povahu. Bože, kolikrát jen ležel ve vězeňské posteli a proklínal se, že se nechal takhle napálit. Selhání vlastních rodičů a ostatně stav celé společnosti pro něj měly být dostatečným varováním. Vždycky si o sobě myslel, že dokáže číst mezi řádky a odhalit intrikánky a zlatokopky na hony daleko. V tomto případě se mu to nepodařilo.

Litoval všechny ty chvíle, které promarnil takovým zbytečným užíráním se. Kdyby se mohl vrátit v čase, už by to nedělal.

S pevně sevřenými rty se probíral stránkami, které dokumentovaly její život za poslední rok a půl. Při pohledu na tu poslední ztuhnul.

„Jak stará je ta poslední informace?“

„Přidal jsem ji tam včera. Domníval jsem se, že bys to rád věděl,“ odvětil Romeo.

Zaccheo nepřestával šokovaně zírat na článek z nějakých novin. *„Sì, grazie…“*

„Chceš jet do vily v Esheru, nebo do bytu?“

Zaccheo si tu krátkou zprávu přečetl ještě jednou, jako kdyby si všechny podstatné informace chtěl vrýt hluboko

do paměti. Sídlo Penningtonových. V osm hodin. Tři sta hostů. Poté v neděli večer rodinná večeře v Jehle.

Jehla… Budova, která měla být Zaccheovým největším úspěchem.

„Do vily," odpověděl. Byla blíž.

Zavřel soubor, opřel si hlavu o opěrku a pokusil se uklidnit poslouchánímtichého předení motoru. K ničemu to ale nebylo. Ke klidu měl pořádně daleko. Bude muset změnit plány. Což ale z dlouhodobého hlediska moc nevadilo.

Každý řetěz je pouze tak pevný jako jeho nejslabší článek. Jistě, na jeho uvěznění měli podíl všichni tři Penningtonovi, tahle nová informace ale všechno měnila. Musel použít jinou taktiku. Taktiku, nad kterou se už zamýšlel, pak ji ale zavrhl. V každém případě byl ale odhodlaný dát se do díla a nepřestat, dokud všechny tři nepřipraví o to, co milovali ze všeho nejvíc – peníze a blahobyt.

Původně hodlal den či dva počkat, až bude mít Oscara tam, kde ho chtěl mít, a pak udeřit. Ten plán už byl ale nepoužitelný. Do pondělí čekat nemohl.

První krok v rámci své pomsty bude muset podniknout už dneska večer. A začne s nejmladším členem rodiny – Evou Penningtonovou. Svou bývalou snoubenkou.

Eva Penningtonová se upřeně zadívala na šaty v sestřině ruce. „To myslíš vážně? Něco takového si na sebe v žádném případě nevezmu. Proč jsi mi neřekla, že jste ty šaty, které jsem tu nechala, vyhodili?"

„Protože když ses stěhovala pryč, tak jsi řekla, že už je nechceš. Kromě toho byly staromódní. *Tyhle* jsem si dneska ráno nechala poslat z New Yorku. Je to poslední model a máme je půjčené jen na čtyřiadvacet hodin," odvětila Sophie.

Eva se ušklíbla. „I kdyby je utkalo deset tisíc housenek bource morušového, bylo by mi to jedno. Nevezmu si na sebe šaty, ve kterých bych vypadala jako coura a zlatokopka. A vzhledem ke stavu našich financí bych

předpokládala, že budeš více přemýšlet nad tím, za co utrácíš.“ Nedokázala pochopit, jak její otec a sestra mohli tak bezstarostně ignorovat skutečnost, že mají tak hluboko do kapsy.

„Jsou to naprosto jedinečné šaty,“ zabručela Sophie, „a pokud se nepletu, tak by si tvůj budoucí manžel přál, aby jeho žena právě takové nosila. Kromě toho je na sobě budeš mít necelé čtyři hodiny. Až se pořídí fotky a bude po oslavě, budeš si je moci zase sundat.“

Eva sevřela čelisti. „Přestaň mi mluvit do života, Sophie. Zapomínáš, kdo se o tuhle záchrannou vestu postaral. Kdybych si Harryho nevzala, byli bychom příští týden na mizině. A co se týče toho, v čem by rád viděl svou manželku, tak kdyby ses obtěžovala s tím, že by ses mě předem zeptala, ušetřila bych ti námahu a ty bys nemusela zbytečně utrácet. Oblékám se podle sebe a nikým si do toho nenechám mluvit.“

„Kdybych se tě předem zeptala? Když jste se s otcem pro změnu zase vy neobtěžovali sdělit mi, jaké plány připravujete za mými zády?“ zavrčela Sophie.

Když Eva uslyšela ta vyčítavě znějící slova, sevřelo se jí srdce. Jako by nestačilo, že to rozhodnutí pro ni znamenalo dva týdny bezesných nocí. Bylo jedno, že muž, za něhož se uvolila provdat, byl její kamarád a že mu tím pomáhala stejně tak jako on jí. Kdyby si mohla vybrat, tak by se raději nevdávala. Bylo jí ale jasné, že to sestra takhle nevidí. Sophiina rostoucí nespokojenost s jejími pokusy zlepšit nějak svůj vztah s otcem představovala jeden z důvodů, proč se tenkrát odstěhovala.

Kam až jí paměť sahala, Sophie vždycky chtěla mít otcovu pozornost jen sama pro sebe. Když ještě žila matka, bylo to snesitelné a snadněji dokázala akceptovat, že i když by si přála, aby ji oba rodiče milovali stejně, otec dával očividně přednost Sophii, zatímco ona byla zase maminčina holčička.

Když pak matka zemřela, všechny její pokusy sblížit se s otcem přinášely stejný výsledek – Sophiin vzdor a otcovu lhostejnost.

„My jsme nic nepřipravovali za tvými zády. Byla jsi na obchodní cestě…“

„A pokoušela se nějak využít své vzdělání, které tady už evidentně nikoho nezajímá. Na chvíli odjedu, a ty si po třech letech vysedávání někde po hospodách přitančíš na scénu jako víla z nějaké pohádky a začneš najednou zachraňovat situaci.“

Eva měla co dělat, aby se ovládla. „Moc dobře víš, že jsem z rodinné firmy odešla jen proto, že jsem pochopila, že mě do ní otec vzal jen proto, abych přitáhla pozornost nějakého vhodného muže. Vím, že ti vadí, že se mé sny neshodují s tvými, ale…“

„To je právě ono. Je ti čtyřiadvacet, a pořád ještě *sníš*. My ostatní si takový luxus nemůžeme dovolit. A v žádném případě si nemůžeme jen tak lusknout prsty, abychom mohli přivolat nějakého milionáře, který by vyřešil všechny naše problémy.“

„Harry nás zachraňuje *všechny*. Ty si vážně myslíš, že mám radost z toho, že budu už podruhé během dvou let zasnoubená?“

Sophie hodila šaty na postel. „Pro každého, koho se to týká, to bude teprve první zasnoubení. To předchozí trvalo sotva pět minut. Vždyť skoro nikdo neví, že k němu vůbec došlo.“

Eva se na ni ostře zahleděla. „*Já* to vím.“

„Pokud tady ještě někoho zajímá můj názor, tak navrhuji, aby sis to nechala pro sebe. Na takovou věc je nejlepší zapomenout, stejně jako na toho chlapa.“

Píchlo ji u srdce. „Nemůžu předstírat, že k ničemu nedošlo. Už kvůli tomu, co následovalo.“

„Poslední věc, kterou bychom potřebovali, by byl nějaký skandál. Kromě toho nechápu, proč to máš otci za zlé. Měla bys mu děkovat za to, že tě před tím chlapem včas zachránil!“

Tím chlapem.

Zaccheo Giordano.

Eva si nebyla jistá, jestli ta bolest pod žebry byla důsledkem toho, že na něj myslela, nebo jestli ji spíše

nezpůsobilo vědomí, jak byla naivní, když si myslela, že je jiný než všichni ostatní muži, kteří jí kdy vstoupili do cesty.

Uvolnila pěsti, které se jí předtím znovu automaticky sevřely.

Tohle byl důvod, proč dávala přednost tomu žít daleko od rodinného sídla hluboko v srdci hrabství Surrey.

To byl důvod, proč ji kolegyně číšnice neznaly jako lady Evu Penningtonovou, dceru lorda Penningtona, ale jako Evu Pennovou, placenou společnici v Siréně, což byl londýnský noční klub, v němž rovněž zpívala.

Její vztah s otcem byl vždycky složitý, nikdy ji ale nenapadlo, že by se mohl tak pokazit i ten se sestrou.

Odkašlala si. „Sophie, ta dohoda s Harrym přece nijak nesnižuje všechno to, co jste s otcem udělali pro to, abyste zachránili naši rodinu. Není důvod ke zlosti nebo žárlivosti. Nesnažím se dostat na tvé místo…“

„Já že žárlím? Nebuď směšná,“ přerušila ji Sophie. „Mě navíc nikdy nenahradíš. Jsem otcova pravá ruka, zatímco ty… ty nejsi nic jiného než…“ Zarazila se a na pár vteřin se odmlčela. „Naši hosté už brzy dorazí. Pokus se, prosím, nepřijít pozdě na oslavu vlastních zásnub.“

Eva se pokusila nedat najevo, jak ji sestřino chování bolí. „Nechci přijít pozdě. Stejně tak si na sebe ale nehodlám vzít šaty, na jejichž ušití bylo zapotřebí více nití než látky.“

Přistoupila k vysoké skříni z doby Jiřího III., která stála naproti posteli. Udělala to, i když už předtím zjistila, že se v ní nachází jen malá část z toho, co tu zanechala, když odtud v den svých jednadvacátých narozenin odcházela.

V současné době se cítila docela dobře v uniformě společnice, a když zrovna nebyla v práci a mohla se doma věnovat své nejmilejší činnosti, tedy skládání hudby, vystačila si s džínsy a nějakým svetrem. Nošení módních modelů, hodiny a hodiny strávené v salonech krásy a neustálé zkrášlování se, aby byli všichni okolo spokojení, to byla jedna ze součástí minulosti, kterou víc než jen ráda nechala za sebou.

Tentokrát tomu naneštěstí nemohla uniknout. Ne když jako jediná byla schopna najít způsob, jak zachránit rodinu.

Začaly se v ní probouzet vzpomínky na dobu, kdy tady ještě žila. Pokusila se je potlačit, bylo to ale zbytečné.

Zaccheo byl součástí její minulosti. Byl to omyl, k němuž nikdy nemělo dojít. Připomínka toho, že když se člověk nedokáže poučit, znovu tvrdě narazí.

Když ve skříni objevila svou starou hedvábnou štólu, vydechla úlevou. Ty příšerné červené šaty toho budou třem stovkám hostů, které otec pozval, více odhalovat než zakrývat, tahle štóla přece jen alespoň něco zakryje.

Znovu na šaty pohlédla a zachvěla se. Byla by raději kdekoli jinde než tady a nepodílela se na tomhle podvodu. Nebyl ale celý její předchozí život jeden velký podvod? Počínaje rodiči, kteří na veřejnosti vystupovali jako pár, jemuž by ostatní měli závidět, ale v soukromí se do krve hádali, což ukončila až tragédie v podobě matčiny rakoviny, a konče všemi těmi úžasnými večírky a nákladnými dovolenými, na které si otec tajně půjčoval. Kam až Evě paměť sahala, rodina Penningtonových představovala jeden obrovský švindl.

Když jim do života vstoupil Zaccheo, otcovo chování se ještě více zhoršilo.

Ne, nechtěla na Zacchea myslet. Patřil do té kapitoly jejího života, jež byla definitivně uzavřena. Dnešní večer se týkal Harryho Fairfielda, zachránce rodiny a už brzy i jejího snoubence. A týkal se rovněž otcova zdraví.

Převážně z tohoto důvodu se znovu obrátila k Sophii.

„Už kvůli otci si přeji, aby dnešní večer proběhl hladce. Nemohly bychom se proto pokusit trochu lépe spolu vycházet?“

Sophie ztuhla. „Jestli narážíš na otcovu hospitalizaci před dvěma týdny, tak si můžeš být jistá, že jsem na to nezapomněla.“

Když otec skončil v nemocnici, protože ho postihla srdeční příhoda, a bojoval doslova o každé nadechnutí,

Evu to vyděsilo. A přimělo přestat váhat a přijmout Harryho nabídku.

„Dneska je mu ale dobře, nebo ne?“

„Bude mu dobře, až se zbavíme věřitelů vyhrožujících konkurzem.“

Eva se zhluboka nadechla. Neexistovala možnost z toho nějak vycouvat. Bylo zbytečné doufat, že by se znenadání objevilo nějaké jiné řešení a ona by nemusela podstoupit tuhle oběť.

Prošla všechny možnosti. Trvala například na tom, že osobně zkontroluje účetní knihy. Celý den strávila s firemními účetními a ověřila si, že jsou skutečně ve slepé uličce. Neuvážená investice do Jehly přivedla firmu do neřešitelné situace. Harry Fairfield představoval jejich poslední naději.

Uchopila ty příšerné červené šaty a s vypětím všech sil přitom odolala nutkání zmuchlat je a mrštit s nimi do kouta.

„Potřebuješ pomoct?“ zeptala se Sophie, Eva ale vycítila, že její nabídka není upřímná.

„Ne, já to zvládnu.“

Tak jako to zvládla po matčině smrti. Dokázala se vypořádat s otcovým odmítáním i se Sophiiným stále nesmyslnějším chováním. Dokázala přečkat i Zaccheovu zradu.

Sophie krátce přisvědčila. „Dobře. Uvidíme se dole.“

Oblékla si šaty a pohlédla do zrcadla. Ale jen jednou a navíc krátce. Vypadala totiž přesně tak, jak se obávala. Ty šaty opravdu skoro nic nezakrývaly, a navíc nepříjemně zvýrazňovaly každou křivku jejího těla. Chvějícími se rty si namalovala rty a pak si nazula střevíčky na vysokém podpatku. Samozřejmě rovněž červené.

Když si pak přehodila přes ramena zlato-červenou štólu, konečně našla odvahu znovu pohlédnout do zrcadla.

Hlavu vzhůru, děvče. Show začíná.

DRUHÁ KAPITOLA

Lidé, kteří měli na starost přípravu oslavy, se překonali. V hlavních halách rodinného sídla Penningtonových byly rozmístěny palmy v květináčích, dekorativní zástěny a stojaté svítilny vydávající tlumené světlo, aby nebyla vidět odpadávající omítka, poškrábané dřevěné obložení a omšelé starožitné tapisérie pocházející z Francie.

Eva usrkávala šampaňské a přála si umět popostrčit čas. Technicky vzato nemohla žádného hosta vyhodit, na drahých pozvánkách bylo ale jednoznačně uvedeno, že tahle akce bude trvat od osmi hodin do půlnoci. Potřebovala na něco zaměřit pozornost, protože jinak jí hrozilo, že se zblázní.

Se skřípěním zubů se usmála, když další z hostů projevil přání prohlédnout si zblízka její zásnubní prsten. Jediným účelem toho monstrózního růžového diamantu bylo demonstrovat bohatství Fairfieldových. Doslova jí stahoval ruku dolů a neustále jí připomínal, že se v podstatě zaprodala.

Z nepříjemných myšlenek ji vytrhl dunivý hlas jejího otce. Oscar Pennington, obklopený skupinkou vlivných politiků, kteří mu očima viseli na rtech, byl ve svém živlu. Byl podsaditý, zároveň ale dost vysoký na to, aby nebyla vidět jeho nadváha, a navzdory nedávnému pobytu v nemocnici dokázal působit velitelsky. Když k tomu člověk připočetl přirozený šarm, nebylo divu, že když vešel do místnosti, automaticky k sobě přitáhl pozornost.

Ale ani takové charisma jej před čtyřmi roky